

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 893/2017
27.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА ..., чији је пуномоћник Владимир Стоиљковић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Здравко Ћосић, адвокат у ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1470/16 од 20.10.2016. године, у седници одржаној 27.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1470/16 од 20.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1090/15 од 26.11.2015. године, укинута је решење о извршењу истог суда Ив. 186/2015 од 09.03.2015. године којим је обавезан тужени да у року од три дана исплати тужиоцу износ од 7.320,83 евра са законском затезном каматом по стопи и начину обрачуна која је прописана Законом о затезној камати почев од 13.02.2015. године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 47.590,00 динара, па је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован у целости са обавезом тужиоца да туженом плати трошкове парничног поступка у износу од 78.324,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1470/16 од 20.10.2016. године, жалба тужиоца је усвојена и првостепена пресуда преиначена у побијаном делу из става првог изреке тако што је решење о извршењу Основног суда у Зрењанину Ив. 186/2015 од 09.03.2015. године одржано на снази за исплату износа од 7.320,83 евра са законском затезном каматом по стопи и начину обрачуна која је прописана Законом о затезној камати почев од 13.02.2015. године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 47.590,00 динара. Другим ставом изреке другостепене пресуде преиначено је решење о трошковима поступка из првостепене пресуде тако што је тужени обавезан да тужиоцу по том основу исплати износ од 80.680,00 динара, а трећим ставом изреке одређено је да је тужени у обавези да тужиоцу плати и трошкове жалбеног поступка у износу од

22.500,00 динара, док је његов захтев за накнаду трошкова истог поступка одбијен.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), према којој одредби је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Неосновано се у ревизији истиче да тужилац, нема страначку способност, с обзиром да је у овој парници тужилац АА, а не филијала. Осим тога недостатак страначке неспособности би представљао повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 9. ЗПП, због које се сагласно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, ревизија не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 15.03.2013. године тужилац, као давалац кредита, са „ВВ“ из ..., као корисником кредита, закључио је уговор о дугорочном кредиту за финансирање обртних средстава у динарској противвредности од 2.500.000,00 динара, што по средњем курсу НБС на дан одобравања кредита чини вредност од 22.263,56 евра, са роком враћања кредита од 18 месеци од дана пуштања кредита у течај, укључујући и грејс период за главницу пет месеци од дана пуштања кредита у течај, односно да је корисник кредита по истеку тог периода, дужан да отплату изврши у 13 једнаких месечних рата у складу са Планом отплате који је саставни део уговора и то у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан измирења обавеза. Истог дана, тужилац је уз уговор о дугорочном кредиту са туженим закључио уговор о јемству као јемцем платцем, који је потписао две менице без протеста. Дана 16.03.2013. године тужилац је пустио средства за кредит, а дана 12.02.2015. године попунио је меницу ... на износ од 7.320,83 евра, да би 06.03.2015. године на основу исте менице против туженог поднео предлог за извршење ради наплате дуга од 7.320,83 евра, који износ је по евиденцији тужиоца представљао дуг привредног друштва, односно корисника кредита. Туженом меница није поднета на исплату од стране тужиоца, већ је 22. дана по доспећу (дуг доспео 12.02.2015. године), поднет предлог за извршење суду који је 09.03.2015. године донео решење о извршењу Ив. 186/2015, којим је обавезао туженог на исплату овог износа у динарској противвредности са каматом. С обзиром да је тужени као извршни дужник изјавио приговор, поступак у овој правној ствари је настављен по правилима парничног поступка, као поводом приговора на платни налог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је укинуо решење о извршењу у делу којим је утврђена обавеза туженог према тужиоцу, налазећи да је тужилац као ималац менице изгубио право на наплату овог износа по основу те менице, јер у смислу одредби члана 37. Закона о меници,

није у роковима и на начин прописан овом одредбом, презентовао меницу на исплату туженом, као регресом меничном дужнику.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је решење о извршењу ради наплате утуженог потраживања одржао на снази, закључујући да је тужени, сагласно одредбама члана 997. и 1004. став 3. ЗОО, као јемац платац у обавези да исплати утужени износ, јер то није учинио главни дужник, а издате менице, представљају средство обезбеђења овог потраживања које је проистекло из уговора о јемству, при чему презентација менице на исплату пре рока доспелости менице, није од одлучног значаја за постојање обавезе туженог у односу на тужиоца.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права, те да је побијаном пресудом правилно одржано на снази решење о извршењу којом је утврђена обавеза туженог на исплату утуженог потраживања, а из разлога које прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 997. Закона о облигационим односима прописано је да се јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу дужника ако овај то не учини, док је одредбом члана 1004. став 3. истог закона прописано да јемац платац одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење од главног дужника или јемца платца или обоје у исто време као солидарних дужника.

Полазећи од садржине наведене законске одребе у контексту утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда да тужени као јемац платац на основу закљученог уговора о јемству је у обавези да тужиоцу као повериоцу исплати доспелу обавезу главног дужника из уговора о кредиту, на начин и у висини како је то одређено решењем о извршењу. Менице које је тужени потписао су средство обезбеђења потраживања које проистиче из уговора о јемству и једна од њих је представљала и веродостојну исправу на основу које је одређено принудно извршење. Та меница нема недостатака који би је чинили ништавом и због којих не би могла представљати веродостојну исправу у смислу члана 54. Закона о извршењу и обезбеђењу, као и одредби Закона о меници које се односе на издање и облик менице. С обзиром да тужени није правно лице, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да тужилац није био у обавези да туженом као регресном дужнику меницу поднесе на исплату на начин и у роковима предвиђеним чланом 37. Закона о меници. Чињеница да је на меници уписан износ дуга, односно потраживања у еврима, није од значаја, с обзиром да је извршење одређено у динарској противвредности тог девизног износа, како је и уговорено уговором који су странке закључиле.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије којима се оспорава висина утуженог потраживања, па налази да се истима у суштини оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић